

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΛΟΥΚΑ (19/1/2014)

Η ερμηνεία του Συμβόλου της Πίστεως (21)
«και σαρκωθέντα εκ Πνεύματος Αγίου» - Η σάρκωση του Χριστού

Στο κεφαλαιώδες ζήτημα της σαρκώσεως του Υιού και Λόγου του Θεού, αγαπητοί μου αδελφοί, περνούμε, πλέον, καθώς συνεχίζουμε την ερμηνευτική μας προσέγγιση στο Σύμβολο της Πίστεως. Η σάρκωση του Κυρίου Ιησού είναι καρπός της συνεργασίας Θείας και ανθρώπινης θελήσεως. Ο Χριστός προσέλαβε την ανθρώπινη σάρκα¹, με την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος² και την συγκατάθεση του ανθρωπίνου γένους, στο πρόσωπο της Υπεραγίας Θεοτόκου. «Η Θεοτόκος – η Νύμφη και το Πνεύμα συνεργάζονται στην αναγέννηση της ανθρωπότητας, στην κάθοδο και στην ενανθρώπιση του Υιού και Λόγου του Θεού για τη σωτηρία του κόσμου. Είναι το Πνεύμα, η δύναμη του Υψίστου που επισκιάζει, που, στην πραγματικότητα, τελειώνει τα πάντα, αυτό που αδιαλείπτως μορφώνει τον Χριστό, ζωγραφίζοντας την ωραία μορφή Του στον άνθρωπο. Και είναι το Πνεύμα που υψώνει την Παναγία σε Οίκο Θεού, σε χώρα του Αχωρήτου, που οικοδομεί εν Χριστώ την νέα ανθρωπότητα σε Εκκλησία, σε “κόσμο του κόσμου” και αυτό σημαίνει σε “σώμα Χριστού”»³ Πρόκειται, ασφαλώς, για ένα γεγονός που ξεπερνά τα ανθρώπινα μέτρα και προσκρούει στην ανθρώπινη λογική. Αυτό συμβαίνει για δύο λόγους: αφενός μεν γιατί στην σάρκωση του Κυρίου δεν μεσολαβεί η παρέμβαση βιολογικού πατρός, αλλά η Χάρις του Αγίου Πνεύματος και αφετέρου, γιατί ο Κύριος σαρκώνεται από γυναίκα παρθένο. Η διπλή αυτή αλήθεια καθιστά το γεγονός της σαρκώσεως μέγα Μυστήριο.

Είναι αλήθεια πως ο Χριστός, ως τέλειος Θεός, θα μπορούσε να εμφανιστεί στον κόσμο έχοντας προσλάβει οποιαδήποτε εντυπωσιακή μορφή (ήλιος, φωτιά, άστρο, αέρας, όπως οι ειδωλολάτρες πίστευαν για τους ανύπαρκτους «θεούς» τους). Επιλέγει, όμως, να φορέσει το ανθρώπινο σαρκίο, να προσλάβει την ανθρώπινη φύση στον απόλυτο βαθμό, γιατί δεν ήθελε να επιδειχθεί και να επιβληθεί στις καρδιές με την Θεϊκή Του δύναμη και εξουσία, αλλά με τον ερεθισμό της ελεύθερης ανθρώπινης αποδοχής. Πήρε τη μορφή με την οποία εμείς οι άνθρωποι θα μπορούσαμε να Τον δούμε, να Τον συναναστραφούμε, να Τον αντιληφθούμε, ως οικείο και φίλο. Μίλησε τη δική μας γλώσσα, για να μπορέσουμε να Τον καταλάβουμε.

¹ Ιωάν. 1,14

² Λουκ. 1,35 Ματθ. 1,20

³ π. Μιχαήλ Καρδαμάκης (+), «Διάβαση», τεύχος 58, σελ. 6

Η ανθρώπινη φύση του Χριστού, όπως την περιγράψαμε πιο πάνω, δεν ήταν επιδερμική, επιπόλαιη, ή φανταστική, όπως οι αρνητές της σαρκώσεως διακηρύττουν. Περιελάμβανε όλες τις πνευματικές δυνάμεις του ανθρώπου. Γι' αυτό, ενώ Τον βλέπουμε να γεννιέται, να μεγαλώνει, να εργάζεται, να τρώγει, να πίνει, να υποφέρει, από την άλλη Τον βλέπουμε να διακρίνεται για την σοφία Του, να τέρπεται από την ομορφιά, να σπλαχνίζεται τους πτωχούς, να κατακρίνει την φαρισαϊκή υποκρισία, να λυγίζει μπροστά στο θάνατο, αποδεικνύοντας ότι η ανθρώπινη φύση Του είναι φύση βαθειά και όχι επιφανειακή. Η μόνη διαφορά με την δική μας φύση ήταν η αναμαρτησία. Ποτέ οι δυνάμεις του διαβόλου και το καθεστώς της αμαρτίας δε μπόρεσαν να διαρρήξουν την ψυχή του σαρκωθέντος Ιησού.

Είπαμε και στην αρχή, αγαπητοί μου, ότι τα της σαρκώσεως του Κυρίου μας, αποτελούν μέγα Μυστήριο, το οποίο οι λογικές μας δυνάμεις φαντάζουν ανίκανες να κατανοήσουν. Αυτή η πίστη έχει απορριφθεί από τον κόσμο της αθεΐας, δυστυχώς, όμως και από πολλούς Χριστιανούς, που δε μπορούν να απεγκλωβιστούν από τα στενά όρια της ανθρώπινης φύσης και της ατελούς επιστημοσύνης. Όμως, οι απλοί και ταπεινοί πιστοί μπορούμε, απλά και χωρίς αμφιβολίες, να αποδεχθούμε αυτή την Ευαγγελική διδασκαλία. Και όχι μόνο να την αποδεχθούμε, αλλά και να την λάβουμε ως ευφρόσυνο δώρο, ως ένα ακτινοβόλο και χαρούμενο μυστήριο που ο Θεός ευγενικά καταδέχθηκε να μάς αποκαλύψει και δεν είναι άλλο από την άπειρη αγάπη Του και το απροσμέτρητο ύψος στο οποίο ο Χριστός παρασύρει όλους, με την πλήρη ένωσή Του με την ανθρωπότητά μας. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.